

ter hans opfattelse ville opmuntre »de kredse, som er imod fred og afspænding« (s. 137 og 165). Men det, Anker Jørgensen sagde ved den pågældende lejlighed, var noget andet: »Sovjet har udvist en chokerende adfærd, og den er idiotisk, fordi Sovjet da må forstå, at dette giver en chance for de kredse, som er imod fred og afspænding« (Berlingske Tidende 28/4 1983). Og han glemmer at fortælle, at samme avisartikel omtalte, at Socialdemokratiet havde udsat en Moskva-rejse med konkret henvisning til »(a)fløringerne af de grove krænkelser af et broderlands territorium«.

Der kan gives mange forklaringer – også mange lidet flatterende forklaringer – på Socialdemokratiets holdnings-skift i 1980'erne, men Bent Jensens tilpasningstese kan ikke siges at være sandsynliggjort, endsige bevist. Hans tese om et sovjetisk tryk på Norden er langt bedre dokumenteret, og det er gennemgangen heraf, der er bogens egentlige værdi.

Nikolaj Petersen

Rødt på hvidt. Hans Sølvhøj erindr.
(Gyldendal, 1989). 228 s.

Undertitlen burde have været udvidet til ... erindr. og associer. Den meget velskrevne bog er nemlig i høj grad præget af, at store dele af bogen er Sølvhøjs nutidige kommentarer og associationer til begivenheder, personer og holdninger, der har berørt hans liv og livsforløb.

Det er karakteristisk, at bogen kun bringer få konkrete oplysninger om de dele af Sølvhøjs liv, der har været mest udadvendt og mest offentligt. Det gælder hans tid som kulturminister, som minister uden porteføje (med udenrigs-

anliggender som særligt område) og årene som hofmarskal. Det er naturligvis rimeligt med en høj grad af diskretion, når det gælder tjenesten for dronningen, selv om der nok uden at gå nogen for nær kunne have været sagt noget om hofmarskallens funktioner; de er dog så ukendte for mange, at det havde været en god ting, om der var blevet fortalt noget mere om det høje embedes funktioner og den udvikling, der har været i dem, ikke mindst i kraft af Sølvhøjs meget vellykkede indsats i en vanskelig omstillingsperiode. Og når det gælder ministerperioden, virker det simpelthen for diskret, selv om der kommer en hel del knappe, men gode personkarakteristikker.

I barndoms- og ungdomserindringerne gives der gode bidrag til kendetegning af den sociale opdrift i danske middelstandshjem i mellemkrigstiden og klare signalementer af klasseforskelle i en provinsby (Helsingør). En stor del af manddomstiden faldt inden for Statsradiofonien. Her får vi portrætter, men også i korthed, af ledende personer både på embedsplan og i radiorådet. Skal man have en forståelse af, hvilke strømninger, der satte sit præg på denne mastodont-organisation, kommer man ikke uden om Sølvhøjs bog; i den henseende er den en hovedkilde.

Ser man bort fra alt det, man gerne ville have haft noget mere om og også med god ret kunne have ventet, står dog fast, at kommentarer og associationer gør bogen værd at læse. Den giver et solidt indtryk af, hvad der har præget Sølvhøjs gerning. Så må det også føjes til, at den indirekte og læst med en del analyse giver et sigende bidrag til de vilkår en højere embedsmand virker under.

Vagn Dybdahl